PİNOKYO

Bir Kuklanın Öyküsü

Carlo Collodi

İngilizceden tercüme eden:
Dost Körpe

ÖTÜKEN

CARLO COLLODI: 1826 yılında, Floransa'da doğdu. Gerçek adı Carlo Lorenzini'dir. Collodi müstearı annesinin doğum yerinden kaynaklanmaktadır. Çocukluğu ve tahsil hayatı Floransa'da geçen Collodi, gazeteci olarak çalıştı ve çeşitli gazetelerde yazılar yazdı. Kendi gazetesi *Il Lampione*'yi çıkarmaya başladıysa da, bu gazete hükûmet tarafından kapatıldı. 1875'te Charles Perroult'nun Fransız peri masallarından İtalyancaya çeviriler yapmaya başlayan yazar, büyük bir başarı kazandı. Bu başarı üzerine, sadece çocuklar için yazmaya karar verdi. 1881 yılında, tahta bir kuklanın hayatından kısa bir kesit anlattığı yazısıyla, Dünya edebiyatının en popüler monomitos kahramanlarından biri olan Pinokyo ortaya çıktı ve hikâyeleri 1883'te ilk kez kitaplaştı. Collodi, 1890 yılında, öldü.

DOST KÖRPE: 9 Mart 1972'de İstanbul'da doğdu. Nişantaşı Anadolu Lisesi'nde ve Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi Bölümü'nde okudu. İ.Ü. İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1991 Yunus Nadi Yayımlanmamış Öykü Kitabı Ödülü'nü kazandı. Stüdyo İmge Dergisi'nde müzik yazarlığı ve Stüdyo İmge Minör Dizisi'nin editörlüğünü yaptı. *Günah Yiyen* (1997, Öykü, Metis Yayınları), *Kıyı* (1998, Şiir, Şiir Atı Yayınları) ve *Nötralizör* (2010, Roman, İş Bankası Kültür Yayınları) adlı kitapları yayımlandı. İçlerinde Robert Graves, Clive Barker, Frank Herbert, H.G. Wells, H.P. Lowecraft, J.M. Coetze, Jo Nesbo, J. K. Rowling, Edgar A.Poe, John Steinbeck gibi isimlere ait eserlerin yer aldığı 100'ün üzerinde çeviri kitabı bulunmaktadır.

KARAKTERLER

Alidoro: Çoban köpeği; Pinokyo onu boğulmaktan kurtardığı için o da Pinokyo'yu balık gibi kızarmaktan kurtaracaktır.

Ateş Yiyici: Büyük Kukla Tiyatrosu'nun müdürü; iriyarıdır, çok çirkindir ve sakalı çenesinden yere kadar sarkar. Zalim gibi görünse de aslında iyi kalplidir.

Eugene: Pinokyo'nun yaramaz arkadaşlarından biri.

Fitil (Romeo): Pinokyo'nun yaramaz arkadaşı. Birlikte gizlice kaçarak Aptallar Diyarı'na giderler.

Geppetto: Pinokyo'nun sevgili babası. Mahallenin çocukları, ufak tefek ama enerjik olan bu yaşlı adamı kızdırmak istediklerinde ona Polendina derlerdi... Çünkü başının tepesindeki sarı peruğuyla, mısırdan yapılan bu isimli tatlıya çok benzerdi.

Giangio: Bahçıvan; Pinokyo onun yanında çalışarak babasına bakar.

Kiraz Usta: Antonio Usta adlı yaşlı marangoz. Ona herkes Kiraz Usta der, çünkü burnunun ucu olgun kiraz gibi kırmızı ve parlaktır hep.

Konuşan Cırcırböceği: Yüz yıldan uzun süredir Geppetto Usta'nın yanında yaşayan Cırcırböceği sabırlıdır ve filozof gibidir; öğütler vererek Pinokyo'yu doğru yola sokmak ister.

Korkunç Köpekbalığı: Karşısına çıkan her şeyi yutan bir canavar.

Peri: Bin yıldan fazladır ormanda yaşayan, güzel ve iyiliksever bir peridir. Saçı mavi, yüzüyse balmumu heykel gibi beyazdır.

Pinokyo: Gerçek bir çocuk olmak isteyen ve her yalan söylediğinde burnu uzayan ahşap bir kukla. Tembel ve haylazdır; iyi niyetli olsa da, hep kolay yoldan bir yerlere gelme çabasındadır.

Salyangoz Hanım: Peri'nin hizmetçisi.

Tilki ile Kedi: Körmüş gibi yapan Kedi ile topalmış gibi yapan Tilki'den oluşan bu ikili birbirlerine destek olur gibi görünseler de aslında sahtekârlık ve namussuzluk örneğidir.

Tonbalığı: Korkunç Köpekbalığı'nın karnında tanıştığı Pinokyo ile babasını boğulmaktan kurtarır.

1. BÖLÜM

Marangoz Kiraz Usta çocuk gibi gülüp ağlayan bir tahta parçasına rastlar.

EVVEL ZAMAN İÇİNDE... Minik okuyucularım hep birlikte "Bir kral vardı!" diye bağıracak.

Hayır çocuklar, yanılıyorsunuz. Evvel zaman içinde, bir tahta parçası vardı.

Bu tahta parçası değerli değildi. Kışın, keyif verici bir ateş odaları güzelce ısıtsın diye soba ve şöminelerde yakılan türden, sıradan bir odundu yalnızca.

Nereden ve nasıl geldiğini bilmiyorum... ama gerçek şu ki bu tahta parçası güzel bir günde, Antonio Usta adlı yaşlı bir marangozun dükkânında öylece durmaktaydı. O yaşlı adama herkes Kiraz Usta derdi, çünkü burnunun ucu olgun kiraz gibi kırmızı ve parlaktı hep.

Bu tahta parçasını görür görmez, Kiraz Usta'nın yüzü neşeyle ışıldadı; ellerini halinden memnun bir şekilde ovuşturarak kendi kendine usulca şöyle dedi: "Bu tahta parçası tam zamanında karşıma çıktı; sehpa ayağı olmak için biçilmiş kaftan."

Bunu dedikten sonra, tahta parçasının kabuğunu ve kaba yüzeyini kesip atmak için eline keskin bir balta aldı hemen. Ama tam ilk darbeyi indirecekken kolu havada kalakaldı, çünkü çok hafif bir sesin yalvarırcasına "Bana o kadar sert vurmayın!" dediğini duymuştu.

İyi kalpli, yaşlı Kiraz Usta'nın şaşkınlığını hayal edin!

O hafif sesin nereden gelmiş olabileceğini anlamak için, korkulu gözlerle odanın her tarafına bakındı... ama kimseyi göremedi! Tezgâhın altına baktı... kimse yoktu; hep kapalı duran bir dolabın içine baktı... kimse yoktu; rende talaşı ve bıçkı tozuyla dolu bir sepetin içine baktı... kimse yoktu; hatta dükkânın kapısını açıp sokağa bile göz attı... ama kimsecikler yoktu. Öyleyse o konuşan kim olabilirdi?

Kiraz Usta gülerek ve peruğunu kaşıyarak "Şimdi anladım, demek ki o hafif ses yalnızca hayal gücümün ürünüymüş," dedi. "Haydi bakalım, tekrar işe koyulalım."

Baltayı eline aldığı gibi, tahta parçasına müthiş bir darbe indirdi. Aynı hafif ses acıyla "Ah! Ah! Canımı yaktın!" diye bağırdı.

Kiraz Usta bu kez donakaldı. Gözleri korkudan pörtledi, ağzı açık kaldı ve dili tıpkı çeşme heykellerindeki gibi, neredeyse çenesinin ucuna değecek kadar sarktı. Kendini toplayıp da konuşabilecek hale gelir gelmez, kekeleyerek ve korkudan titreyerek şöyle dedi: "İyi de o 'Ah! Ah!' diyen hafif ses nereden gelmiş olabilir?.. Burada kesinlikle tek bir canlı bile yok. Bu tahta parçası, çocuk gibi bağırıp sızlanmayı öğrenmiş olmasın? Yok canım. Bu öylece duran bir tahta parçası yalnızca; ateşe atılınca bir kulplu tencere dolusu fasulyeyi kaynatmaya yetecek, sıradan bir odun işte... Öyleyse nasıl oluyor? İçinde saklanan biri varsa, vay haline. Hemen gününü gösteririm ona."

Böyle diyerek, zavallı tahta parçasını kaptığı gibi odanın duvarlarına acımasızca vurmaya başladı.

Sonra, sızlanan hafif bir ses var mı diye kulak kabarttı. İki dakika bekledi... ses yoktu; beş dakika bekledi... ses yoktu; on dakika bekledi... hâlâ ses yoktu!

O zaman kendini gülmeye zorlayıp peruğunu yukarı iterek "Şimdi anladım, demek ki o 'Ah! Ah!' diyen hafif ses yalnızca hayal gücümün ürünüymüş," dedi. "Haydi bakalım, tekrar işe koyulalım."

Yine de ödü patladığından, kendini biraz yüreklendirmek için şarkı söylemeye çalıştı.

Baltayı kenara koydu ve tahta parçasının yüzeyini düzleştirip parlatmak için eline rendeyi aldı; ama onu aşağı yukarı sürterken, aynı hafif sesin bu kez kahkahalar atarak "Yeter! Her tarafımı gıdıklıyorsun!" dediğini duydu. Zavallı Kiraz Usta bu kez yıldırım çarpmış gibi yere düştü. Nihayet gözlerini açtığında, döşemede öylece oturmakta olduğunu gördü.

Yüzü epey değişmiş, normalde kıpkırmızı olan burnunun ucu bile korkudan morarmıştı.

2. BÖLÜM

Kiraz Usta'nın arkadaşı Geppetto, onun armağan ettiği tahta parçasını kullanarak, dans etmeyi, eskrim yapmayı ve akrobat gibi zıplamayı bilen muhteşem bir kukla yapar.

TAM O SIRADA biri kapıyı çaldı.

Kendinde ayağa kalkacak gücü bile bulamayan marangoz "Girin," dedi.

Dükkâna ufak tefek, kıpır kıpır bir yaşlı adam girdi hemen. İsmi Geppetto'ydu, ama mahallenin çocukları onu kızdırmak istediklerinde Polendina derlerdi... çünkü başının tepesindeki sarı peruğu, Hint mısırından yapılan ve aynı ismi taşıyan pudinge benzerdi.

Geppetto çok sinirli biriydi. Ona Polendina diyenin vay haline! Gözü döndü mü, onu zapt etmek mümkün değildi.

"İyi günler Antonio Usta," dedi Geppetto. "Yerde oturmuş ne yapıyorsun öyle?"

"Karıncalara alfabe öğretiyorum."

"İyi, iyi... çok işine yarar."

"Seni bana getiren nedir, komşum Geppetto?"

"Bacaklarım. Ama doğrusunu istersen, senden bir iyilik istemeye geldim Antonio Usta."

Marangoz dizlerinin üstünde doğrularak "İşte buradayım, emrine amadeyim," diye karşılık verdi.

"Bu sabah aklıma bir fikir geldi."

"Duyalım bakalım."

"Güzel bir ahşap kukla yapmaya karar verdim; ama dans etmeyi, eskrim yapmayı ve akrobat gibi zıplamayı bilecek muhteşem bir kukla. Bu kuklayla dünyayı gezip, bir lokma ekmekle bir bardak şarap alacak kadar para kazanabilirim. Ne dersin?"

Az önceki hafif ses "Bravo Polendina!" diye haykırdı; nereden geldiği hiç belli değildi.

Kendisine Polendina dendiğini duyan Geppetto sinirden baba hindi gibi kıpkırmızı kesilerek marangoza hiddetle "Neden durup dururken bana hakaret ediyorsun?" diye sordu.

"Kim sana hakaret ediyor?"

"Bana Polendina dedin!.."

"Ben demedim!"

"Ne yani, ben mi dedim? Sendin işte!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Hayır!"

"Evet!"

Giderek daha çok sinirlendiler ve sonunda kavgaya tutuşup, birbirlerini erkekçe itip kakmaya, yumruklamaya, ısırmaya ve tırmalamaya başladılar.

Kavga bittiğinde Antonio Usta, Geppetto'nun sarı peruğunu elinde tutmaktaydı; Geppetto'ysa dişlerinin arasında hâlâ marangozun gri peruğunun durduğu fark etti.

Antonia Usta "Peruğumu geri ver," diye haykırdı.

"Önce sen benimkini geri ver, sonra da barışalım."

İki ihtiyar, peruklarını geri aldıktan sonra el sıkıştılar ve ömür boyu dost kalmaya ant içtiler.

Marangoz barıştıklarını kanıtlamak için "Pekâlâ komşum Geppetto, benden istediğin iyilik nedir?" diye sordu.

"Kuklamı yapmak için küçük bir tahta parçası istiyorum... verir misin?"

Çok sevinen Antonio Usta hemen tezgâha gidip, korkudan ödünü patlatan tahta parçasını eline aldı. Ama tam arkadaşına verecekken, tahta parçası şiddetle sarsılıp kıvranarak elinden kurtulup fırladı ve zavallı Geppetto'nun kurumuş incik kemiklerine var gücüyle çarptı.

"Ah! Armağanlarını hep böyle kibarca mı verirsin, Antonio Usta! Az daha sakatlayacaktın yahu!"

"Yemin ederim ki ben yapmadım!.."

"Ben mi yaptım yani!.."

"Bütün suç o tahta parçasında!.."

"İyi de o tahta parçasıyla bacaklarıma vuran sendin!.."

"Ben vurmadım ki!.."

"Yalancı!"

"Bak Geppetto, bana hakaret etme... yoksa Polendina derim, ona göre!.."

"Eşek!"

"Polendina!"

"Merkep!"

"Polendina!"

"Şebek!"

"Polendina!"

Geppetto kendisine üçüncü kez Polendina dendiğini duyunca öfkeden deliye dönerek marangozun üstüne atıldı ve var güçleriyle dövüştüler.

Kavga sona erdiğinde Antonio Usta'nın burnunda iki çizik daha açılmış, hasmınınsa yeleğinden iki düğme eksilmişti. Artık ödeşmiş olduklarından el sıkıştılar ve ömür boyu dost kalmaya ant içtiler.

Geppetto güzel tahta parçasını eline aldı ve Antonio Usta'ya teşekkür edip, topallaya topallaya evine döndü.

3. BÖLÜM

Geppetto eve döner dönmez, Pinokyo adını verdiği bir kukla yapmaya koyulur. Kuklanın yaptığı ilk numaralar.

GEPPETTO yalnızca merdivenden ışık alan küçük bir zemin kat odasında yaşıyordu. Hiçbir evin dekorasyonu buranınkinden daha sade olamazdı... içeride eski bir sandalye, döküntü bir yatak ve kırık bir masa vardı yalnızca. Odanın ucunda şömine yanmaktaydı; ama ateşi aslında çizimdi, üstünde neşeyle fokurdayan kulplu tencere de çizimdi ve saldığı buhar bulutu tıpkı gerçek buhar gibiydi.

Geppetto eve varır varmaz aletlerini çıkardı ve kuklasını kesip biçmeye, şekillendirmeye girişti.

Kendine "Ona ne isim versem?" diye sordu. "Pinokyo diyeyim bari. Ona şans getirir. Eskiden bu soyadını taşıyan bir aile tanırdım. Baba Pinokyo, anne Pinokyo ve çocuk Pinokyo'lar vardı; hepsinin de hali vakti yerindeydi. Aralarında en zenginleri de dilencilik yapıyordu."

Kuklasına isim bulunca, artık canla başla işe koyuldu ve kuklanın önce saçını, sonra alnını, ardından da gözlerini yaptı.

Rötuşları bitirmesinin ardından bu gözlerin kımıldayıp kendisine dik dik baktığını görünce kapıldığı şaşkınlığı hayal edin.

Geppetto o iki ahşap gözün kendisine baktığını görünce, bunu az kalsın kötüye yoracaktı; sinirli bir sesle "Ey fesat bakışlı, ahşap gözler... bana neden öyle bakıyorsunuz?" diye sordu.

Yanıt veren olmadı.

Geppetto ardından burnu oymaya girişti, ama işini bitirir bitirmez burun uzamaya başladı. Uzadıkça uzadı, öyle ki birkaç dakika sonra artık uçsuz bucaksız görünen devasa bir burun haline gelmişti.

Zavallı Geppetto onu kesmekten yoruldu; kesip kısalttıkça o küstah burun daha da uzuyordu!

Ağız daha tamamlanmamışken gülüp Geppetto'yla dalga geçmeye başladı.

Sinirlenen Geppetto "Gülmeyi kes!" dedi, ama sanki duvara söylüyordu.

Tehditkâr bir tonla "Gülmeyi kes dedim!" diye gürledi.

Bunun üzerine ağız gülmeyi kesti, ama dilini olabildiğince çıkardı.

Eserini mahvetmek istemeyen Geppetto bunu görmezden gelerek, tekrar işe koyuldu. Ağzı bitirmesinin ardından çeneye, sonra boğaza, sonra omuzlara, sonra karna, sonra da kollara ve ellere geçti.

Daha elleri yeni bitirmişti ki, peruğunun başından çekilip alındığını hissetti. Dönüp bakınca bir de ne görsün? Sarı peruğu kuklanın elindeydi.

"Pinokyo!.. Çabuk peruğumu geri ver!"

Ama Pinokyo peruğu geri vermek yerine kendi kafasına geçirince, az kalsın boğuluyordu.

Geppetto bu küstahça ve alaycı tavır karşısında, hayatında hiç olmadığı kadar üzülüp hüzünlendi; Pinokyo'ya dönüp "Seni küçük serseri!" dedi. "Daha tamamlanmadın bile; ama şimdiden kalkmış, babana saygısızlık ediyorsun! Bu hiç hayra alamet değil oğlum, hiç değil!"

Bir gözünün yaşını sildi.

Artık geriye yalnızca bacaklar ve ayaklar kalmıştı.

Geppetto ayakları bitirdiği anda, burnunun tam ucuna tekme yedi.

"Bunu hak ettim!" dedi kendine. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim! Artık çok geç!"

Sonra kuklayı koltukaltına aldı ve yürümeyi öğretmek için yere bıraktı.

Pinokyo'nun bacakları kaskatıydı ve yürüyemiyordu, ama Geppetto onu elinden tuttu ve nasıl adım atacağını gösterdi.

Pinokyo bacakları esnek hale gelince odada kendine başına yürüyüp koşmaya başladı, en sonunda da evin kapısından sokağa fırlayıp kaçtı.

Zavallı Geppetto onun peşinden koştuysa da yetişemedi... çünkü Pinokyo denen o serseri, adamcağızın ilerisinde yaban tavşanı gibi zıplayarak koşuyordu ve kaldırıma vuran ahşap ayakları yirmi çift köylü takunyası kadar ses çıkarıyordu.

Geppetto "Durdurun onu! Durdurun onu!" diye bağırdı, ama sokaktaki insanlar ahşap bir kuklanın yarış atı gibi koştuğunu görünce durup hayretle baktılar ve anlatılamayacak kadar katıla katıla güldüler.

Sonunda şans eseri gürültüyü duyup gelen karabinalı bir asker, bir tayın sahibinden kaçtığını sandı. Yolun ortasında bacaklarını açıp yiğitçe durarak, tayı durdurup daha kötü felaketleri önlemek için kararlılıkla bekledi.

Hâlâ biraz uzakta olan Pinokyo, karabinalı askerin sokağı tamamen kapadığını görünce, adamı şaşırtıp bacaklarının arasından geçmeye çalıştı. Ama beceremedi.

Karabinalı asker akıllılık ederek, hiç istifini bozmadan Pinokyo'yu burnundan tutuverdi ve Geppetto'ya teslim etti; o burun öyle komik bir şekilde uzundu ki, sanki sırf polis tutsun diye yapılmıştı. Geppetto, Pinokyo'yu cezalandırmak için kulaklarını çekmeye kalktı hemen. Onları bulamayınca kapıldığı şaşkınlığı hayal edin. Sebebi neydi, biliyor musunuz? Pinokyo'yu yaparken, aceleden kulaklarını unutmuştu.

Sonra, onu yakasından tutup götürürken, tehditkâr bir tavırla başını salladı: "Hemen eve gidiyoruz, gider gitmez de ödeşeceğiz... sen merak etme."

Bunu duyan Pinokyo kendini yere attı ve daha fazla tek bir adım bile atmayı reddetti. Bu arada, çevrelerinde işsiz güçsüz ve meraklı insanlar toplanmaya, halka oluşturmaya başlamıştı.

Her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Zavallı kukla!" dedi bazıları. "Eve dönmek istemez tabii! Şu Geppetto denen kötü huylu, aksi ihtiyar kim bilir onu nasıl döver!.."

Bazılarıysa fesatça ekliyordu: "Geppetto iyi bir adama benziyor! Ama hep çocuklara zulmediyor! O zavallı kuklayı onun eline bırakırsak, sonunda paramparça edebilir!.."

O kadar çok şey konuşuldu ki, karabinalı asker sonunda Pinokyo'yu serbest bırakıp Geppetto'yu hapishaneye götürdü. Ağzı iyi laf yapmadığından kendini savunamayan adamcağız buzağı gibi ağladı, hapishaneye götürülürken de hıçkırarak "Rezil çocuk!" dedi. "Oysa terbiyeli bir kukla olsun diye ne kadar uğraşmıştım! Ama ben bunu hak ettim! Böyle olacağını en baştan düşünecektim!.."

Daha sonra olanların öyküsü gerçekten inanılmaz, ama yine de size sonraki bölümlerde anlatacağım.

4. BÖLÜM

Konuşan Cırcırböceği ile Pinokyo'nun öyküsü, kötü çocukların kendilerinden daha bilgili kişilerden öğüt almaya katlanamadığını bize gösterir.

EVET ÇOCUKLAR... şunu söylemeliyim ki zavallı Geppetto suçsuz yere tutuklanıp hapse atılırken, Pinokyo denen afacan da karabinalı asker tarafından serbest bırakılınca var gücüyle tabanları yağlamıştı. Eve çabucak varmak için koşarak tarlalardan geçti ve çılgınca telaşı yüzünden, yüksek tümsekleri, dikenli çalı çitleri ve su dolu hendekleri tam da kovalanan bir çocuk veya tavşan yavrusu gibi sıçrayarak aştı.

Eve ulaştığında, sokak kapısını aralık buldu. Kapıyı iterek açtı ve içeri girip mandalını taktıktan sonra yere oturarak, rahatlamış bir halde derin derin iç geçirdi.

Ama bu rahatlık hissi uzun sürmedi, çünkü odada birinin "Kri kri kri!" dediğini duydu.

Korkuyla "Bana seslenen kim?" diye sordu.

"Benim!"

Pinokyo sesin geldiği tarafa dönünce, duvara yavaş yavaş tırmanan iri bir cırcırböceği gördü.

"Söylesene Cırcırböceği, kimsin sen?"

"Ben Konuşan Cırcırböceği'yim ve yüz yıldan uzun süredir bu odada yaşıyorum."

"Ama bu oda artık benim ve dönüp arkana bile bakmadan, hemen gitmeni rica edeceğim" dedi kukla.

Cırcırböceği "Sana çok önemli bir gerçeği söylemeden gitmem," diye karşılık verdi.

"Çabuk söyle o zaman."

"Annesine babasına karşı çıkan, kafasına esince evden kaçan çocukların vay haline. Bu dünyada başlarına asla iyi bir şey gelmez, yaptıklarına da er geç çok pişman olurlar."

"İstediğin kadar şarkı söyle Cırcırböceği. Ben yarın şafakta buradan kaçmayı kafaya koydum, çünkü kalırsam sonum diğer bütün çocuklarınki gibi olur; okula gönderilirim ve bana ya güzellikle ya da zorla ders çalıştırırlar. Açıkçası ben ders filan öğrenmek istemiyorum; kelebekleri kovalamak, ağaçlara tırmanmak ve yavru kuşları yuvalarından almak çok daha eğlenceli."

"Zavallı küçük budala! Böyle yaparsan büyüyünce tam bir eşek olacağını ve herkesin senin küçük göreceğini bilmiyor musun?"

Pinokyo "Kes sesini... seni fesat, uğursuz şom ağızlı!" diye bağırdı.

Ama filozof gibi ve sabırlı olan Cırcırböceği bu küstahlığa sinirlenmek yerine, istifini bozmadan söze devam etti: "Peki, okula gitmek istemiyorsan neden en azından bir meslek öğrenmiyorsun... ekmeğini namusunla kazanmak için?"

Artık sabrı taşmakta olan Pinokyo "Söylememi mi istiyorsun?" diye karşılık verdi. "Bu dünyada gerçekten ilgimi çeken tek bir meslek var."

"Neymiş bu meslek?"

"Yemek, içmek, uyumak, eğlenmek ve sabahtan akşama kadar aylaklık etmek."

Konuşan Cırcırböceği aynı sakinlikle "O mesleği icra eden herkes eninde sonunda ya hastaneye ya da hapse düşer," dedi.

"Lafını bil... seni fesat, uğursuz şom ağızlı!.. Tepem atarsa vay haline!.."

"Zavallı Pinokyo! Sana gerçekten acıyorum!.."

"Bana niye acıyorsun ki?"

"Çünkü kuklasın ve daha da kötüsü, odun kafalısın."

Bu son sözü duyan Pinokyo hiddetle ayağa fırladı ve tezgâhta duran ahşap çekici kaptığı gibi Konuşan Cırcırböceği'ne fırlattı.

Belki de niyeti isabet ettirmek değildi, ama ne yazık ki çekiç Cırcırböceği'nin tam başına çarptı ve zavallıcık son nefesiyle "Kri kri kri" diyecek zamanı ancak bulduktan sonra, duvara dümdüz ve kaskatı yapışmış halde kalakaldı.

5. BÖLÜM

Karnı acıkan Pinokyo omlet yapmak için yumurta arar, ama tam yiyeceği anda omlet pencereden dışarı uçup kaçar.

GECE ÇÖKÜYORDU ve bütün gün ağzına lokma koymadığını hatırlayan Pinokyo midesinin iştahı çok andıran bir şekilde kazındığını hissetmeye başladı.

Ama çocuklarda iştah hissi çok çabuk artan bir şeydir, onun iştahı da açıldıktan birkaç dakika sonra açlığa dönüştü ve hemen ardından Pinokyo kurt gibi acıktığını hissetti... gerçekten dayanılmaz bir açlıktı bu.

Zavallı Pinokyo içinde kulplu tencere kaynayan şömineye koştu hemen; tam içinde ne olduğuna bakmak amacıyla kapağını kaldırmak için elini uzatırken, tencerenin yalnızca bir duvar resmi olduğunu fark etti. Hislerini hayal edebilirsiniz. Zaten uzun olan burnu en az üç parmak uzadı.

Sonra bir parça ekmek bulma umuduyla odada koşturmaya, çekmecelere ve aklına gelen her yere bakmaya başladı. Bayat bir parça ekmeğe, bir kırıntıya, bir köpeğin bıraktığı kemik parçasına, az küflenmiş mısır tatlısına, bir kılçığa, hatta bir kiraz çekirdeğine bile razıydı... kemirebileceği herhangi bir şeye razıydı. Ama hiçbir şey bulamadı; hiç bir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Bu arada açlığı iyice artmıştı; zavallı Pinokyo'nun biraz olsun rahatlamak için elinden gelen tek şey esnemekti ve öyle çok esniyordu ki bazen ağzı neredeyse kulaklarına varıyordu. Esnedikten sonra tükürükler saçıyor ve bayılacak gibi oluyordu.

Sonra umutsuzca ağlamaya başladı ve dedi ki: "Konuşan Cırcırböceği haklıymış. Babacığıma karşı gelip evden kaçmakla hata ettim... Babacığım burada olsaydı, şimdi esnemekten ölmezdim! Ah! Bu açlık denen şey ne kadar da kötü bir hastalıkmış!"

Tam o sırada toz yığınında bir şey, tavuk yumurtasını andıran yuvarlak ve beyaz bir şey görür gibi oldu. Göz açıp kapayıncaya dek yerinden fırlayıp onu eline aldı. Bu gerçekten de bir yumurtaydı.

Pinokyo ancak hayal edilebilecek, tarifsiz bir sevince kapıldı. Neredeyse rüyada olduğuna inanarak yumurtayı evirip çevirdi, yokladı ve öptü. Öperken şöyle dedi: "Şimdi bunu nasıl pişirsem? Omlet mi yapsam?.. Hayır, tavada pişirmek daha iyi!.. Normal tava yerine kızartma tavasında daha mı lezzetli olur? Veya haşlasam mı? Hayır, en çabuğu tavada kızartmak. Öyle acıktım ki bir an önce yemek istiyorum!"

Hiç zaman kaybetmeden, toprak bir tavayı kırmızı ve kızgın korlarla dolu mangalın üstüne koydu. Tavaya zeytinyağı veya tereyağı niyetine biraz su döktü; sonra, suyun buharı tütmeye başlayınca yumurtanın kabuğunu tavanın üstünde çat diye, içindekilerin tavaya akması için kırdı. Ama yumurtanın içinden, beyazıyla sarısı yerine, son derece neşeli ve kibar, minicik bir civciv çıktı. Hoş bir şekilde reverans yaparak Pinokyo'ya şöyle dedi: "Kabuğu kırma zahmetinden beni kurtardığın için çok teşekkürler, Pinokyo Efendi. Tekrar görüşene dek hoşça kal. Kendine iyi bak, ev ahalisine de en içten selamlarımı ilet!"

Böyle dedikten sonra kanatlarını açtı ve uçarak açık pencereden dışarı fırlayıp gözden kayboldu.

Zavallı kukla büyülenmişçesine, gözleri sabit ve ağzı açık bir halde, elinde yumurta kabuklarıyla öylece kalakalmıştı. Ama baştaki şaşkınlığından sıyrılınca avaz avaz ağlayıp umutsuzca tepinmeye başladı ve hıçkıra hıçkıra şöyle dedi: "Ah! Konuşan Cırcırböceği gerçekten haklıymış! Evden kaçmasaydım ve babacığım burada olsaydı, şimdi açlıktan ölmezdim! Ah! Bu açlık denen şey ne kadar da kötü bir hastalıkmış!.."

Midesi daha da fazla kazınırken, artık onu nasıl yatıştıracağını bilemez haldeyken, evden çıkıp mahallede dolanarak kendisine bir parça ekmek verecek iyiliksever birini aramaya karar verdi.

6. BÖLÜM

Pinokyo ayaklarını mangalın üstüne koyup uyuyakalır ve sabah uyandığında ayaklarının yanmış olduğunu görür.

RÜZGÂRLI VE FIRTINALI bir kış gecesiydi. Gök gürlüyordu ve öyle parlak şimşekler çakıyordu ki gökyüzü alev alev yanar gibiydi. Sert ve uğultulu bir rüzgâr öfkeyle ıslık çalarak esiyor, toz bulutları havalandırarak geçtiği yerlerde ağaçların gıcırdayarak inlemesine yol açıyordu.

Pinokyo gök gürültüsünden çok korkardı, ama açlığı korkusunu bastırdı. Bu yüzden, evin kapısını kapatıp köye koştu; oraya yüz adımda vardığında, av peşindeki köpek misali dilini çıkarmıştı ve hızlı hızlı solumaktaydı.

Ama köy karanlık ve ıssızdı. Dükkânlar ve pencereler kapalıydı, sokakta da tek bir köpek bile yoktu. Köy ölüler diyarı gibi görünüyordu.

Pinokyo çaresizlik ve açlık yüzünden, bir evin kapı çanını var gücüyle çalmaya başladı; "Birileri gelir" diye düşünüyordu. Gerçekten de öyle oldu. Bir pencerede beliren takkeli, ufak tefek, yaşlı bir adam ona öfkeyle seslendi: "Bu saatte ne istiyorsun?"

"Bana biraz ekmek verir misiniz lütfen?"

Geceleri evlerin kapı çanlarını çalıp, sessiz sedasız uyuyan saygıdeğer insanları uyandırarak eğlenen yaramaz çocuklardan biriyle karşı karşıya olduğunu sanan ufak tefek, yaşlı adam "Dur orada, hemen geliyorum," dedi.

Yarım dakika sonra pencere tekrar açıldı ve aynı ufak tefek, yaşlı adam Pinokyo'ya seslendi: "Tam aşağıya gel ve kepini uzat."

Pinokyo kepini çıkardı; ama tam uzatırken yukarıdan üstüne koca bir leğen dolusu su boca edilince, kurumuş sardunyalarla dolu bir saksıymış gibi tepeden tırnağa ıslanıverdi.

Evine ıslak tavuk gibi, yorgunluk ve açlıktan perişan halde döndü; artık ayakta duracak gücü kalmadığından oturdu ve ıslanmış, çamurlu ayaklarını yanan korlarla dolu mangalın üstüne koydu.

Ardından da uyuyakaldı; uyurken ahşap ayakları tutuştu ve azar azar yanıp kül oldu.

Pinokyo'ysa sanki ayakları başkasınınmış gibi, horul horul uyumaya devam etti. Ta ki şafakta uyanana dek... uyandı, çünkü kapı çalıyordu.

Esneyip gözlerini ovuşturarak "Kim o?" diye sordu.

Bir ses "Benim!" diye karşılık verdi.

Geppetto'nun sesiydi bu.